

(27) به شی حه رامکردنی خوین ریژی

(1) حه رامکردنی خوین و مال و نامووس

979- عَنْ أَبِي بَكْرَةَ (t) عَنِ النَّبِيِّ (e) أَنَّهُ قَالَ: ((إِنَّ الزَّمَانَ قَدْ اسْتَدَارَ كَهَيْئَتِهِ يَوْمَ خَلَقَ اللَّهُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ، السَّنَةُ اثْنَا عَشَرَ شَهْرًا مِنْهَا أَرْبَعَةٌ حُرْمٌ، ثَلَاثَةٌ مُتَوَالِيَاتٌ: ذُو الْقَعْدَةِ، وَذُو الْحِجَّةِ، وَالْمَحْرَمُ، وَرَجَبٌ، شَهْرٌ مُضَرٌّ لِدَٰئِي بَيْنَ جُمَادَى وَشَعْبَانَ)). ثُمَّ قَالَ: ((أَيُّ شَهْرٍ هَذَا)). قُلْنَا: اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ، قَالَ: فَسَكَتَ حَتَّى ظَنَنَّا أَنَّهُ سَيُسَمِّيهِ بِغَيْرِ اسْمِهِ، قَالَ: ((أَلَيْسَ ذَا الْحِجَّةِ)). قُلْنَا: بَلَى، قَالَ: ((فَأَيُّ بَلَدٍ هَذَا)). قُلْنَا: اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ، قَالَ: فَسَكَتَ حَتَّى ظَنَنَّا أَنَّهُ سَيُسَمِّيهِ بِغَيْرِ اسْمِهِ، قَالَ: ((أَلَيْسَ الْبَلَدَةَ)). قُلْنَا: بَلَى، قَالَ: ((فَأَيُّ يَوْمٍ هَذَا)). قُلْنَا: اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ، قَالَ: فَسَكَتَ حَتَّى ظَنَنَّا أَنَّهُ سَيُسَمِّيهِ بِغَيْرِ اسْمِهِ، قَالَ: ((أَلَيْسَ يَوْمَ النَّحْرِ)). قُلْنَا: بَلَى يَا رَسُولَ اللَّهِ، قَالَ: ((فَإِنَّ دِمَاءَكُمْ وَأَمْوَالَكُمْ - قَالَ مُحَمَّدٌ: وَأَحْسِبُهُ قَالَ - وَأَعْرَاضَكُمْ، حَرَامٌ عَلَيْكُمْ كَحَرْمَةِ يَوْمِكُمْ هَذَا، فِي بِلَدِكُمْ بَدَا، فِي شَهْرِكُمْ هَذَا، وَسَتَلْقَوْنَ رَبَّكُمْ فَيَسْأَلُكُمْ عَنْ أَعْمَالِكُمْ، فَلَا تَرْجِعْنَ بَعْدِي كَفَارًا - أَوْ ضَلَالًا - يَضْرِبُ بَعْضُكُمْ رِقَابَ بَعْضٍ، أَلَا لِيُبَلِّغَ الشَّاهِدُ الْغَائِبَ، فَلَعَلَّ بَعْضٌ مِنْ يُبَلِّغُهُ يَكُونُ أَوْعَى لَهُ مِنْ بَعْضٍ مَنْ سَمِعَهُ)) ثُمَّ قَالَ: ((أَلَا هَلْ بَلَغْتُ)).

بیخ المغازی/ 4144]

(أبو بكرة) دهلی: پیغهمبه (e) فرمووی: ((پوژگار سوپاوه و گهراوتهوه ووخی شهو پوژدهی که خوا ناسمانهکان و زهوی تیدا دروست کردوه، سال، وانزه مانگه، چواریان حه رام کراون [واته: جهنگیان تیدا حه رامه] سیانیان به شوین یه کدا دین: (ذو القعدة) و (ذو الحجة) و (محرم) و (رجب) یش مانگی (مضر) که له نیوان ههردوو جومادا و شهعبان دایه))، پاشان فرمووی: ((نهم مانگه چ مانگیکه))، وتمان: خوا و پیغهمبه ره که ی زاناترن، ئینجا بیدهنگ بوو تاوهکو وا گومانمان برد به ناویکی تر ناوی ده نیت، فرمووی: ((نایا (ذو الحجة) نی به))، وتمان: به لئی، فرمووی: ((نه ی نهمه چ ولاتیکه؟))، وتمان: خوا و پیغهمبه ره که ی زاناترن، دهلی: بیدهنگ بوو، تاوهکو وا گومانمان برد به ناویکی تر ناوی ده نی، فرمووی: ((نه ی نهمه شاری مه که که نیه؟))، وتمان: به لئی،

نه رمویی: ((ئهی ئه مه چ پوژیکه)) وتمان: خوا و پیغه مبه ره که ی زاناترن. سه میش بیدهنگ بوو تاوه کو وا گومانمان برد به ناویکی تر ناوی ده نی، نه رمویی: ((نایا پوژی قوربانی نییه؟)). وتمان: به لئی ئهی پیغه مبه ری خوا نه رمویی: ((ده چاک بزائن که خوینتان و مالتان - پراوی ده لئی: وا بزائم نه رمویشی - نامووسیشتان حهرا مه له سه رتان وه ک حهرا می ئه م پوژه تان، له م اشاره تاندا و له م مانگه تاندا، له مه ودوا ده گه نه وه به په روه ردگار تان پرسیا ری کرده و ه کانتان لیده کات، دوا ی من کافر نه بنه وه - بیان گومرانه بنه وه - له ناو خوتاندا هه ندیکتان بدات له گه ردنی هه ندیکتان، ناگادارین با نه و که سه ی ناگاداره و ناماده یه بیگه یه نیئت به و که سه ی ناماده نی یه، کی ده لئی ره نگه هه ندیک له و که سانه ی ئه م پاسپاردانه یان پی ده گاته وه باشتر لیی حالی ببن له هه ندیک له و که سانه ی که گویمان لییه تی)) پاشان فه رمویی: ((ناگادارین ئه وایم راگه یانندن)).

(2) یه که م شت داوه ری له سه ر ده کریت له قیامه تدا خوینه

980- عَنْ عَبْدِ اللَّهِ (t) قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (e): ((أَوَّلُ مَا يُقْضَى بَيْنَ لِنَاسٍ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فِي الدَّمَاءِ)). [بخاري/الرقاق/6168]
 (عبدالله ی کوری (مسعود) (t) ده لئی: پیغه مبه ر (e) فه رمویی: ((یه که م شت له پوژی قیامه تدا داوه ری له سه ر ده کریت له نیوان خه لکیدا خوینه)).

(3) ئه و هویه ی خوینی که سیکی موسلمان جه لال ده کات

981- عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَسْعُودٍ (t) قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (e): ((لَا يَحِلُّ دَمُ أَمْرِي) مُسْلِمٌ - يَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَأَنَّي رَسُولُ اللَّهِ - إِلَّا يَأْخُذِي ثَلَاثٌ: لثِيْبُ الرَّأْسِي، وَالنَّفْسُ بِالنَّفْسِ وَالنَّارُكَ لِذِيْنِهِ الْمَفَارِقُ لِلْجَمَاعَةِ)). [بخاري/لدیات/6484]

له (عبدالله ی کوری (مسعود) وه ده لئی: پیغه مبه ر (e) فه رمو یه تی: ((جه لال نییه خوینی هیچ که سیکی موسلمان - که شایه تی بدات به وه ی که سیچ که سیک شایانی په رستن نییه جگه له خواو، منیش پیغه مبه ری خوام - به گه ر به یه کی له م سیانه نه بیئت: پیوا ی ژن هاوردو ژنی میرد کردو که یینابکه ن، و گیان به گیان [که سیی که سیی به ناحه قی بکوژی و له توله یدا

هكوژریتتهوه] و كهسی پاشگهن بیتهوه له ئاینی خوئی و له كۆمهلی موسلمانان جیابیتتهوه)).

(4) تاوانی كهسیك كوشتنی داهینا

[982. عَنْ عَبْدِ اللَّهِ (t) قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (e): ((نَا تُقْتَلُ نَفْسٌ ظُلْمًا إِلَّا كَانَ عَلَى ابْنِ آدَمَ الْأَوَّلِ كِفْلٌ مِنْ دَمِهَا، لِأَنَّهُ كَانَ أَوَّلَ مَنْ سَنَّ الْقَتْلَ)). [بخاری/ لانبیاء/ 3157]

(عبدالله) (t) دهلی: پیغه مبهه (e) فهرموویه تی: ((ههركهسیك بهسته م بكوژریت ، یه كه م كوپری ئادهم پشکی ئه و تاوانه ی بهرده كه ویت ، چونكه یه كه م كهس بووه كوشتنی داهیناوه)).

(5) ئه وهی به هه ر شتیك خوئی بكوژیت ئه و له قیامه تدا

پیی ئه شكه نجه دهریت

983. عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ (t) قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (e): ((مَنْ قَتَلَ نَفْسَهُ بِحَدِيدَةٍ نَحْدِيدَتَهُ فِي يَدِهِ، يَتَّوَجَّأُ بِهَا فِي بَطْنِهِ فِي نَارِ جَهَنَّمَ، خَالِدًا مُخْلَدًا فِيهَا أَبَدًا. وَمَنْ شَرِبَ سَمًا فَقَتَلَ نَفْسَهُ فَهُوَ يَتَحَسَّاهُ فِي نَارِ جَهَنَّمَ، خَالِدًا مُخْلَدًا فِيهَا أَبَدًا، وَمَنْ نَزِدَى مِنْ جِبَلٍ فَقَتَلَ نَفْسَهُ فَهُوَ يَتَرَدَّى فِي نَارِ جَهَنَّمَ، خَالِدًا مُخْلَدًا فِيهَا أَبَدًا)). [بخاری/ الطب/ 5442]

(ابی هریره) دهلی: پیغه مبهه (e) فهرموویه تی: ((هه ر كهس خوئی به پارچه ئاسنیک بكوژیت. ئه و پارچه ئاسنه كه له دهستیا ده بیته و رگی خوئی پی اده دات له نا و ئاگری دۆزه خدا ده مینیتته وه به هه تا هه تای و ، هه ر كهس ئه ورا و بخواته وه و خوئی پی بكوژیت ئه وه له نا و ئاگری دۆزه خدا قوم له دوا ئوم ده بخواته وه به هه تا هه تای ده مینیتته وه له نا و ئاگری دۆزه خدا، هه ر كهس هه شاخیک خوئی به ردا ته خواره وه و خوئی بكوژیت ئه و به رده وام له نا و ئاگر خوئی به رده داته خواره وه و بو هه تا هه تای تییدا ده مینیتته وه [واته: ئه گه ر خو کوشتن به حه لال بزانی ئه گه ر نا ، مه به ست پیی زۆرمانه وه یه].

984. عَنْ سَهْلِ بْنِ سَعْدٍ السَّاعِدِيِّ (y): أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ (e) التَّقَى هُوَ الْمُشْرِكُونَ فَاقْتُلُوا، فَلَمَّا مَالَ رَسُولُ اللَّهِ (e) إِلَى عَسْكَرِهِ، وَمَالَ الْأَخْرُونَ إِلَى عَسْكَرِهِمْ، وَفِي أَصْحَابِ رَسُولِ اللَّهِ (e) رَجُلٌ لَا يَدْعُ لَهُمْ شَادَّةَ [وَلَا فَاذَةَ] إِلَّا اتَّبَعَهَا بَضْرِبُهَا بِسَيْفِهِ، فَقَالُوا: مَا أَجْزَأْنَا مِنَ الْيَوْمِ أَحَدٌ كَمَا أَجْزَأَ فَلَانٌ، فَقَالَ رَسُولُ

Comment [10]: نهم حدیبه کوردی نیه.

(E): ((أَمَا إِنَّهُ مِنْ أَهْلِ النَّارِ)). فَقَالَ رَجُلٌ مِنَ الْقَوْمِ: أَنَا صَاحِبُهُ [أَبْدًا]. قَالَ: نَخْرَجُ مَعَهُ، كُلَّمَا وَقَفَ وَقَفَ مَعَهُ، وَإِذَا أَسْرَعَ أَسْرَعَ مَعَهُ، قَالَ: فَجَرِحَ الرَّجُلُ جُرْحًا شَدِيدًا، فَاسْتَعْجَلَ الْمَوْتُ، فَوَضَعَ نَصْلَ سَيْفِهِ بِالْأَرْضِ وَدَبَابَهُ بَيْنَ ثَدْيَيْهِ، ثُمَّ نَحَامَلَ عَلَى سَيْفِهِ فَقَتَلَ نَفْسَهُ، قَالَ: فَخَرَجَ الرَّجُلُ إِلَى رَسُولِ (E) فَقَالَ: أَشْهَدُ نَكَ رَسُولُ اللَّهِ، قَالَ: ((وَمَا ذَاكَ)). قَالَ: الرَّجُلُ الَّذِي ذَكَرْتَ أَنَّكَ مِنْ أَهْلِ النَّارِ نَأْظَمُ النَّاسُ ذَلِكُ. فَقُلْتُ: أَنَا لَكُمْ بِهِ، فَخَرَجْتُ فِي طَلْبِهِ حَتَّى جُرِحَ جُرْحًا شَدِيدًا، فَاسْتَعْجَلَ الْمَوْتُ، فَوَضَعَ نَصْلَ سَيْفِهِ بِالْأَرْضِ وَدَبَابَهُ بَيْنَ ثَدْيَيْهِ، ثُمَّ نَحَامَلَ عَلَيْهِ فَقَتَلَ نَفْسَهُ، فَقَالَ رَسُولُ (E) عِنْدَ ذَلِكَ: ((إِنَّ الرَّجُلَ لَيَعْمَلُ عَمَلَ أَهْلِ لَجْنَةٍ، فِيمَا يَبْدُو لِلنَّاسِ، وَهُوَ مِنْ أَهْلِ النَّارِ، وَإِنَّ الرَّجُلَ لَيَعْمَلُ عَمَلَ أَهْلِ النَّارِ، فِيمَا يَبْدُو لِلنَّاسِ، وَهُوَ مِنْ أَهْلِ الْجَنَّةِ)). [بخاری/ الجهاد/ 2724]

له (سهل ی کوپی (سعد الساعد) ی به وه (t) دهگپرنه وه: که له شکری پیغه مبهه (E) و له شکری موشریکه کان گه یشتن به یه که و جهنگان، کاتئ پیغه مبهه (E) گه پرایه وه سه ریازگه ی خوئی و ئه وانئ تریش گه پرا نه وه سه ریازگه ی خوئیان، له ناو ها وه لانی پیغه مبهه ردا (E) پیاوئک هه بوو هیچ که سیکی له ده ست دهر نه نه چوو ئه گهر رایشی بگردایه شوئنی ده که وت و به شمشیره که ی دای ئه گرت ه وه، خه لکی وتیان به راستی هیچ که س ئه مرؤ نریامان نه که وت وه فلان که س، پیغه مبهه (E) فه رمووی: ((به لام بادزانن ئه وه نه ناگردایه)) پیاوئک له خه لکه که وتی: ده بی لئی جیانه بمه وه [بزانم چی ده کات] ئینجا له گه لی پویشت، هه رکات له شوئنیکا بوه ستایه له گه لی ئه وه ستا، کاتئ ته کانی بدایه و برؤشتایه له گه لی ئه پویشت، هه تا پیاو ه که به سه ختی بریندار کرا، خوئی نه گرت و په له ی کرد بو مردن مشتووی شمشیره که ی له سه ره زه وی دانا و ده مه که یشی خسته نیوان مه که کانیه وه و خویدا به سه ریدا و خوئی کوشت، ئینجا پیاو ه که پویشته وه بؤلای پیغه مبهه ری خواو وتی: شایه تی ده دم که تو پیغه مبهه ری خوایت. فه رمووی: ((ئه وه بوچ؟)) تی: ئه وه پیاو ه ی که میک له مه وه پویش باست کرد فه رموت دؤزه خی یه وه خه لکیش ئه وه یان به لا وه شتیکی گران بوو، منیش پیم وتن: من چاره ی ئه وه تان بو ده که م به شوئنی که وتم تا کاتئ برینیکی خهستی لی کرا په له ی له بردنی خوئی کرد و خوئی نه گرت هات مشتووی شمشیره که ی نایه سه ره زه وی و

هه می شمشیره کهیشی خسته نیوان هه دو مه مکیه وه و پاشان خویدا به سهریدا و خوئی کوشت. پیغه مبه ریش (E) له وکاته دا فرمووی: ((پیاو جاری راهیه کرداری ئه هلی به هه شت دهکات، وهک له بهر چاوی خه لکی وایه که چی له هه لکی ناگریشه، پیاو جاری وایه هیه کرداری ئه هلی ناگر دهکات وهک له پیش خه لکی وایه که چی به هه شتیشه)).

(6) که سیك که سیك به بهردیک بکوژیت به بهردیکی هه مان شیوه

ده کوژریته وه

985- عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ (T): أَنَّ جَارِيَةَ وَجَدَ رَأْسَهَا قَدْ رُضَّ بَيْنَ حَجْرَيْنِ، نَسَأَ لَوْهَا مِنْ صَنْعِ هَذَا بِكِ؟ فُلَانٌ، فُلَانٌ، حَتَّى ذَكَرُوا يَهُودِيًّا، فَأَوَمَّتْ بِرَأْسِهَا، تَأْخِذُ الْيَهُودِيَّ فَأَقْرَ، فَأَمَرَ بِهِ رَسُولُ (E) أَنْ يُرَضَّ رَأْسُهُ بِالْحِجَارَةِ. [بخاری/ لخصومات/ 2283]

له (انس)ی کوپی (مالک) هوه ده گپرنه وه که که نیه ده کیک بینرا سه ری له نیوان وه، بهردا تیکشکینرابوو، لییان پرسى کئ وای پی کردوو؟ فلان کهس، فلان کهس، تا وه کو ناوی جووله که یه کیان برد ئه ویش به سه ری ئا مازه ی کرد، جووله که که گیرا و دانى به تا وانه که ی خویدا نا، پیغه مبه ریش (E) فرمانی بی کرد که سه ری تیک بشکئ له نیوان دو بهردا.

(7) تو له سه ندنه وه ی برین

986- عَنْ أَنَسِ (T): أَنَّ أُخْتَ الرَّبِيعِ أُمَّ حَارِثَةَ جَرَحَتْ إِنْسَانًا، فَأَخْتَصَمُوا لِي النَّبِيِّ (E)، فَقَالَ رَسُولُ (E): ((الْقِصَاصُ الْقِصَاصُ)). فَقَالَتْ أُمُّ الرَّبِيعِ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، أَيْقَتَصُ مِنْ فُلَانَةٍ؟ وَاللَّهِ لَا يُقْتَصُ مِنْهَا، فَقَالَ النَّبِيُّ (E): ((سُبْحَانَ اللَّهِ! يَا أُمَّ الرَّبِيعِ، الْقِصَاصُ كِتَابُ اللَّهِ)). قَالَتْ: لَنَا وَاللَّهِ لَا يُقْتَصُ مِنْهَا أَبَدًا. نَالَ: فَمَا زَالَتْ حَتَّى قَبِلُوا الدِّيَةَ، فَقَالَ رَسُولُ (E): ((إِنَّ مِنْ عِبَادِ اللَّهِ مَنْ لَوْ قَسَمَ عَلَى اللَّهِ لَأَبْرَهُ)). [بخاری/ الصلح/ 2556]

له (انس) هوه ده گپرنه وه: که خوشکی (الربيع) دایکی (حارثة) که سیك بریندار دهکات، ئه وانیش دین بولای پیغه مبه ر (E) شکات ده که ن، پیغه مبه ریش (E) ده فرموویت: ((تو له سه ندنه وه، تو له سه ندنه وه)) دایکی (الربيع) یش ده لئ: ئه ی پیغه مبه ری خوا، ئایا تو له له فلانه ئا فرده ده کریته وه به خوا نابیت تو له ی لی بکریته وه، پیغه مبه ریش (E) فرمووی: ((سبحان الله!

لهی دایکی ره بیع تو له سه ندنه وه فره مانی خوا به)) . نه ویش ده لیت : نابه خوا نابیت هه رگیز تو له ی ای بگریته وه به رده وام نه و ژنه هه روای دهوت تا وه کو به خوین رازی بوون ، پیغه مبه ریش (E) فره مووی : ((له ناو به نده کانی خوادا که سی نه وتو هیه نه گهر سویند له سه ر خوا بخوات داوا که ی بو جی به جی هکات)) .

(8) که سی دان بنی به وهدا که سیکی دیکه ی کوشتووه

پاشان بدریته ده ست خاوه ن کوژرا وه که وه نه ویش لی بی خوش بیت

987. عن علقمة بن وائل: أن أباه (T) حدثه قال: إني لقاعد مع النبي (E) إذ جاء رجل يقول آخر بنسعة، فقال: يا رسول الله، هذا قتل أخي، فقال رسول (E): ((أقتلته)). فقال: إنه لو لم يعترف أقمت عليه البيعة. قال: نعم، قتلتها. قال: ((كيف قتلتها)). قال: كنت أنا وهو نختبئ من شجرة، فسبني فأغضبني، فضربته بالفأس على قرنيه فقتلته، فقال له النبي (E): ((هل لك من شيء تؤديه من نفسك)). قال: ما لي مال إلا كسائي وفأسي، قال: ((فتري قومك يشترونك)). قال: أنا أهون على قومي من ذلك. فرمى إليه بنسعته وقال: ((دوئك صاحبك)). فأنطلق به الرجل، فلما ولي قال رسول الله (E): ((إن قتله فهو بثله)). فرجع فقال: يا رسول الله، إنه بلغني أنك قلت: ((إن قتله فهو مثله)). أخذته بأمرك؟ فقال رسول (E): ((أما تريد أن يبوء بإثمك وإثم صاحبك)). قال: يا نبي الله - لعله قال - بلى. قال: ((فإن ذاك كذاك)). قال: فرمى بنسعته فحلى سبيله.

له (علقمة) ی کوپی (وائل) هوه : که باوکی قسه ی بو کردووه وتوویه تی : من له خزمهت پیغه مبه را (E) دانیشتبووم کاتیکم زانی پیاویک هات که پیاویکی یکه ی پهت کردبوو به دوا ی خویدا کی شی ده کرد وتی : نه ی پیغه مبه ری خوا ، نه مه برا که می کوشتووه ، پیغه مبه ر (E) فره مووی : ((ئایا کوشتووته؟)) خاوه ن کوژرا وه که وتی نه گهر دانی پیدانه نی ت شایه تی له سه ر ده هی نم کابرا وتی : به لی کوشتوومه . فره مووی : ((چو ن کوشتووته)) نه ویش وتی : من و نه و پیکه وه نه لاما ن له دره ختی ک نه وهراند ، جنیویکی پیدام تو په ی کردم ، منیش ته وریکم ، ابه لاسه ریدا و کوشتم پیغه مبه ریش (E) فره مووی : ((ئایا هیچ شتیکی وات به دسته وه هیه له تو له ی خو تدا بیده تی)) نه ویش وتی : مالم نی یه ته نها

کراسه کهم و توره کهم نه بیئت)) . فهرمووی: ((ئهی وایه بیینی خزم و کهس و کاره کهت بتکرپنه وه)) ئه ویش وتی: من له وه سوکترم لای خزم و کهس و کاره کهم کهشتی وام دهره ق بکهن. پیغه مبه ریش (E) په ته که یی بو فری ه، داته وه و ده فهرمویت: ((ئوه خووت و براده ره کهت)). کابرایش له گه ل خووی کیچی کرد کاتی پشتی هه لکرد پیغه مبه ر (E) فهرمووی: ((ئه گه ر بیکوژیته وه نه ویش وه کو ئه و وایه)). کابرا گه رایه وه وتی: ئهی پیغه مبه ری خوا، پیم نه بشتوته وه که تو فهرمووته: ((ئه گه ر بیکوژیته وه ئه ویش وه کو ئه و وهایه)) ر منیش به فهرمانی تو بردومه؟ پیغه مبه ر (E) ده فهرمویت: ((ئهی تو ناتویت تاوانی خووت و تاوانی براکه یشت بکاته گه ردنی خووی)) وتی: ئهی پیغه مبه ری خوا - واده زانم وتی: به لی - فهرمووی: ((دهی ئه وه وهایه)) [واته: بیوردنت، ده بیته هوی لیخوشبونی گوناھی خووت و براکه ت] کابرایش به ته که ی فریدا و به ره لای کرد.

(9) خوینی ژنیکی دووگیان و کورپه که ی

988. عن أبي هريرة (t) قال: اقتتل امرأتان من هذيل، فرمت إحداهما لأخرى بحجر، فقتلتها وما في بطنها، فأختصموا إلى رسول (E)، فقضى رسول الله (E) أن دية جنينها غرة: عبد أو وليدة، وقضى بدية المرأة على ما قتلها وورثها ولداً ومن معهم، فقال حمل بن النابغة الهذلي: يا رسول الله (E)، كيف أغرم من لا شرب ولا أكل، ولا نطق ولا استهل، فمثل ذلك يطل. فقال رسول الله (E): ((إنما هذا من إخوان الكهان)) من أجل سجعه الذي سجع. بخاري / الطب / 5426

(أبو هريرة) (t) ده لی: دووژن له هوزی (هذیل) ده بی به شه پریان، به کیکیان به ردیک ده گریته ئه وی تریان ده یکوژیته له گه ل منداله که ی سکیدا، لای پیغه مبه ر (E) شکات ده کهن، پیغه مبه ریش (E) کیشه که ده بریته وه به وه ی که خوینی کورپه که ی دا ئه نیته به به نده یه که یا که نیزه کی که که نرخی نرخی بینج حوشریبت و اتا { نیوه ی ده یه کی خوینیکی ته و او } ، خوینی ژنه که ییش ، انه نیته له سه ر خزم و کهس و کاری ژنه بکوژه که، کوپی ژنه کوژراوه که و نه وانیه له گه لیاندا کردنی به میراگری ژنه که. (حمل) ی کوپی (نابغه ی هذیل) ده لی: ئهی پیغه مبه ری خوا، چوون خوینی که سی که بیژیرم که نه ناوی

به شی حهرا مکردنی خوین ریژی (27)

خواردۆتهوه و نه نانی خوارد وه نه قسهی کردووه و نه هاواری کردووه،
نموونهی که سیکی لهو شیوه خوینی به تالهو، به هه دهر دهروات، پیغه مبه ریش
(ع) فهرمووی: ((ئه مه له براده رانی کوله نانی و فالجیه کانه)) له بهر ئه و بهیت و
بالۆرهی که وتی.

(10) ئه و شتانهی که به هه دهر دهرۆن

989. عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ (t) عَنْ رَسُولِ (ع) أَنَّهُ قَالَ: ((الْبَيْتُ جَرْحُهَا جَبَّارٌ،
بِالْبَيْتِ جَبَّارٌ، وَالْمَعْدِنُ جَبَّارٌ، وَالْعَجْمَاءُ جَرْحُهَا جَبَّارٌ، وَفِي الرُّكَّانِ الْخُمْسُ)).
بخاري / الزكاة / 1428]

له (أبو هريرة) (t) ئه ویش له پیغه مبه ری خوا (ع) که فهرموویه تی: ((بیر
له لکه ندن هه زانیکی لی بکه ویته وه به فیرو دهروات، کانه هه لکه ندنیش هه
یانیکی لی بکه ویته وه به فیرو دهروات، گیان له بهری بین زمانیش هه زانیکی
لی بکه ویته وه به هه دهر دهروات و گه نجینه شاراوه کانی {پیش ئیسلام} پینج
به کی زه کاته.

له بلاو کراوه کانی مالبه پری ئیمان وهن

www.iman1.com

هه میشته له گه لمان بن بۆنووی بونوهی ئیمان

imanonekurd@yahoo.com

